

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

TROBADES DIOCESANES DE VIDA CONSAGRADA

Trobada diocesana a Montserrat

29-31.3.10. *Monestir de Montserrat.*

Amb una bona participació van celebrar-se les terceres **Jornades de Vida Consagrada del Bisbat**. En sintonia amb l'objectiu diocesà d'anunciar allò que creiem i vivim, el tema va girar entorn del "Diàleg interreligiós".

Van ser ponents el **P. Andreu Marquès, OSB**, que va tractar del "Diàleg del Cristianisme amb el Budisme", assenyalant-ne algunes coincidències però greus limitacions. A partir d'un anàlisi de l'origen i desenvolupament històric del concepte d'espiritualitat, va precisar que des dels evangelis i la mateixa tradició cristiana primitiva, el Jesús històric té un caràcter central. Hi apareix com el Kirios o Senyor que és camí, veritat i vida. Així doncs, és necessari la radical distinció amb el Budisme, malgrat l'altura dels seus ideals, el seu humanisme respectuós i la divulgació i popularitat d'avui, el qual adopta com a camí de superació de la limitació humana certes pràctiques o tècniques que poden ser útils per a l'equilibri de la persona.

El **P. Lluís Duch, OSB** va desenvolupar el tema: "Diàleg amb l'Islam", a partir d'una aproximació històrica als seus orígens i les principals famílies que el configuren. Va analitzar amb profunditat el concepte de Monoteisme i la diferència entre les tres religions que el comparteixen: Judaisme, Cristianisme i Islam. La dificultat més gran de l'Islam en relació amb el Cristianisme és teològica: de cap manera accepta el misteri de la Trinitat, però també política i social, perquè no hi ha separació entre religió i política.

El **P. Abat, Josep Mª Soler**, va oferir una sèrie de condicions necessàries per a dialogar amb les altres religions: Des d'on? Sense renunciar al nostre credo. Com? Des de l'humanisme cristià, reconèixer les aportacions positives i cercar una col·laboració sincera per a millorar el món i la condició humana.

El **P. Salvador Plans, OSB**, va analitzar diverses fonts per a la renovació de la vida consagrada, a partir de la situació religiosa, política i social a l'època de sant Benet i del papa sant Gregori el gran, situació amb elements comparables al moment actual. Les lliçons poden resumir-se en algunes actituds: anar a l'essencial; enamorar-se de Crist; la millor Regla és l'Evangelí; treballar per a ser homes i dones interiors, espirituals; fer el que podem sense angoixes; només de la llibertat en pot sortir la creativitat; acollir els germans com a representants de Crist...

En sessions nocturnes, el **G. Gabriel Soler, OSB** va fer una projecció de diapositives

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

per aprofundir la cristologia de les icones. I el **P. Jordi Agustí, OSB Piquer** va fer un comentari musical sobre fragments de la seqüència de difunts.

La participació en les celebracions litúrgiques, la bona convivència i l'exquisida acollida de la comunitat monàstica van contribuir al bon desenvolupament d'aquestes jornades.

27/2/10. Col·legi Sant Miquel (Molins de Rei). Trobada/Recès de Quaresma.

El Sr. Bisbe Agustí Cortés i Soriano ha desenvolupat el tema *El testimoni de la Vida Consagrada*, en aplicació de l'objectiu diocesà d'enguany: "L'anunci que neix del goig compartit".

La història de la vida consagrada ha respost històricament a les característiques del testimoni humà: és públic (renúncia-consagració), fruit d'una experiència compartida (vida en comú), implica tota la persona i es projecta a l'exterior (missió).

Els punts de reflexió proposats pel Sr. Bisbe, Mons. Agustí Cortés, són els següents:

EL TESTIMONI DE LA VIDA CONSAGRADA

0. INTRODUCCIÓ

1. JESÚS TESTIMONI

- Jesús es defineix talment com l'enviat del Pare per a donar testimoni de la Veritat, torna al Pare, tot i restant present en el món pel seu Esperit.

"Els fariseus li digueren:

--Tu dones testimoni de tu mateix: el teu testimoni no és vàlid.

Jesús els va respondre:

--Encara que jo doni testimoni de mi mateix, el meu testimoni és vàlid, perquè sé d'on vinc i on vaig. Però vosaltres no sabeu d'on vinc ni on vaig. Vosaltres judiqueu amb criteris purament humans; jo no judico ningú. I quan haig de judicar, el meu judici és vàlid, perquè no sóc sol, sinó que amb mi hi ha el Pare que m'ha enviat; i, tal com està escrit en la vostra Llei, el testimoni de dues persones és vàlid. Jo dono testimoni de mi mateix, però també dona testimoni de mi el Pare que m'ha enviat.

Llavors li preguntaren:

--On és el teu pare?

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

Jesús els respongué:

--Ni em coneixeu a mi ni coneixeu el meu Pare. Si em coneguéssiu a mi, també coneixeríeu el meu Pare.

Jesús va pronunciar aquestes paraules vora la sala del tresor, mentre ensenyava en el temple. I ningú no l'agafà, perquè encara no havia arribat la seva hora. El qui m'ha enviat és amb mi, no em deixa sol, perquè sempre faig allò que li plau. Jo dic allò que he vist estant amb el meu Pare, mentre que vosaltres feu allò que sentiu dir al vostre pare.” (Jn 8, 13-20. 29. 38)

Jesús és el testimoni per excel·lència perquè es defineix ell mateix com l'enviat del Pare que ve a donar testimoni de la Veritat. Torna al Pare, tot i restant present en el món pel seu Esperit (Jn 8, 13-10.29).

2. LA COMUNITAT, TESTIMONI

- Però l'Evangeli de Sant Joan (i resta d'escrits) és directament confessió narrativa de fe de tot el grup joànic en forma de testimoni. Un testimoniatge assumit i reproduït: la cadena de testimonis de fe i d'amor, és a dir, de vida.

“Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans. Us parlem del qui és la Paraula de la vida, ja que la vida s'ha manifestat: nosaltres l'hem vist i en donem testimoni, i us anunciem el qui és la vida eterna, que estava amb el Pare i se'ns ha manifestat. A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa.” (1 Jn 1, 1-4)

“Hem conegut l'amor pel fet que Jesucrist ha donat la seva vida per nosaltres. Per això, també nosaltres hem de donar la vida pels germans. Si algú que posseeix béns en aquest món veu el seu germà que passa necessitat i li tanca les entranyes, com pot habitar dintre d'ell l'amor de Déu?

Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó amb fets i de veritat.” (1 Jn 3, 16-18)

La comunitat com a testimoni. La comunitat és reflex d'allò que ha vist en Jesús. L'evangeli de Joan i la resta d'escrits joànics són directament confessió narrativa de la fe de tot el grup en forma testimonial (1Jn 3, 16-18).

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

3. LA VIDA CONSAGRADA, TESTIMONI

- La Vida Consagrada i el seu testimoni té una referència cristològica essencial.
- Atenció a la “prehistòria” del testimoniatge. El testimoniatge és quelcom ben diferent de la “divulgació o propaganda” / Amb paraules i obres / Sota la figura de la “llum” / El testimoniatge suprem en el marc de martiri.

La vida consagrada i el seu testimoni té una referència cristològica essencial. Ha de ser fruit d’una experiència que s’expressa amb paraules i obres. Només el llenguatge de fe engendra la fe i el gest de caritat engendra caritat. La nostra paraula ha de ser encarnada i arriscada, malgrat que ens porti a la creu com en Jesús. Per altra banda, el testimoni és ben diferent de la “divulgació o propaganda”, ja que ningú només pot donar testimoni d’una cosa si hi participa. “L’únic que han de fer els sants és existir” (Bergson). El testimoni només dóna fruit si és comunicació de cor a cor.

28.11.08. Gavà. Recés d’Advent

Al Col·legi Sagrada Família, dels Germans de la Sagrada Família de Belley, que enguany han celebrat el centenari de la seva presència a Espanya, **Trobada-recés d’Advent**. Després de la pregària, el **P. Cebrià Pifarré**, monjo de Montserrat, va fer una exposició sobre l’Advent, sacrament d’esperança, a partir de l’evangeli de Lluc, en sintonia amb l’objectiu diocesà. La va desenvolupar en quatre apartats: 1. Maria, icona de l’Església, ella personifica tota la densitat del temps d’Advent i la joia de sentir-nos estimats per Déu. 2. La tensió entre el *ja* i l’*encara no*: temps d’espera i esperança en el nostre pelegrinatge de la fe que es concreta en el clam “Veniu, Senyor Jesús”. 3. L’Advent és la catequesi de l’esperança cristiana: espiritualitat d’encarnació que ens porta a la Creu i la Pasqua. No estem cridats a quedar-nos aquí, sinó a transcendir les realitats humanes. 4. Hem de ser epifania per a tots els pobles: universalitat del Regne de Déu, tot contemplant la humanitat i la humilitat de Déu.

**BISBAT de
SANT FELIU
de LLOBREGAT**

Delegació Diocesana de Vida Consagrada

A continuació el **Gr. Miguel Martín**, de Sant Joan de Déu, Delegat de la Salut, va presentar les línies bàsiques de la seva Delegació, a partir d'unes greus consideracions sobre la transcendència de la pastoral a favor dels malalts.

El **Gr. Carlos García**, superior de la comunitat que ens acollia, va ressenyar algunes dades sobre la història de la seva congregació, del seu Fundador i de la presència dels Germans de la Sagrada Família a Gavà.

Finalment, el Delegat va motivar a treballar l'objectiu diocesà i va informar sobre diverses activitats del Bisbat.